

● ■ pointa

DRCLÍKOV

POHÁDKOVÉ PŘÍBĚHY NEJEN PRO BAJKERY A BAJKERKY

LUDEK ŠEBEK

Drclíkov

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Luděk Šebek

Drclíkov – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DRCLIKOV

LUDEK ŠEBEK

DRCLÍKOV

POHÁDKOVÉ PŘÍBĚHY NEJEN PRO BAJKERY A BAJKERKY

● ■ **pointa**

Drclíkov, 2025

Copyright ©

Autor: Luděk Šebek

Ilustrace: Kristýna Havlická

Grafická úprava a sazba: Kristýna Havlická

První vydání

Tato publikace vznikla na základě inspirace příběhem Bajkové školky a krajinou Rychlebských stezek.

Kniha s Pointou

Nakladatelská online služba a komunita Pointa mění způsob vydávání knih a zapojuje čtenáře do dění.

Jak to u nás funguje? Autor na Pointu přichází s rukopisem a najde si knižní kolegy od grafika až po korektorku. Práce na knize ale začínají až o něco později. Pro její zrod je zásadní předprodej. Pomocí něj získává autor od čtenářů menší finanční částky a celkový obnos pak použije na vydání i veškeré náklady, které jsou s ním spojené. A jak už vyplývá z předchozích vět, právě čtenáři jsou pro Pointu a její autory stěžejní.

Čtenář si na Pointě může procházet rozpracované projekty, číst si ukázky, debatovat s autory, a co je nejdůležitější – může knihu podpořit v předprodeji. Bez pomoci čtenářů by u nás knihy nemohly vycházet.

O té, kterou právě držíš v ruce, už je rozhodnuto. Podívej se na Pointě i na další knihy, jejichž osud můžeš ovlivnit.

www.pointa.cz

VÝUKOVÝ TRAIL

BAJKOVÉ ŠKOLKY

Stalo se vám někdy, že jste spadli, protože vám nenadále něco jakoby strhlo řídky? Že se vám kolo z ničeho nic zaseklo? Že vám uklouzlo tam, kde jste to vůbec nečekali? Že vám kolo odskočilo na kameni, kterého jste si na trailu nikdy předtím nevšimli? Stalo, že?

A stalo se vám na druhou stranu, že jste překvapivě ustáli tu nejkrkolomnější situaci? Že jste si na úplně poslední chvíli našťestí všimli vyvaleného kamene v klopence a stihli se mu vyhnout? Že jste dopadli po skoku nakřivo a mysleli si, že je s vámi ámen, ale kolo si s tím jako zázrakem nějak poradilo?

Nám taky. A našim kamarádům jakbysmet. Pokládali jsme tyto události za náhodu, smůlu, anebo naopak štěstí. Až jednou naše kamarádka Kiki narazila čirou náhodou v lese u zarostlého trailu na dřevěnou ceduli, na které stálo: Drclíkov.

Na druhé straně trailu byla stejná, jen nápis byl přeškrtnutý šikmou čarou. Projela mezi cedulemi a ocitla se na trailu, který neznala. Větvemi borovic a buků prosvítalo odpolední slunce. Vzduch stál a les po ranním dešti voněl hrabankou.

Sotva párkrát šlápla do pedálů, uviděla v trávě skřítku, který připomínal krabí chůzí se pohybující pařízek. Dlouhýma kořenovitýma rukama zrovna kutálel k trailu volný kámen. Jak naši

kamarádku uviděl, ztuhnul. Doslova. Kiki ho zvedla z trávy, prohlédla si jej a opatrně ho položila zpátky.

Klekla si k němu na všechny čtyři.

„Když se to tu jmenuje Drclíkov, tak to ty budeš asi drclík, ne?“

Jestlipak je vás tu víc? stihlo ji ještě napadnout, když tu uviděla o kus dál na trailu dalšího! Ve stinné zatáčce hubený skřítek s tělem, které vypadalo jako složené z řetězových článků, ležtil chomáčem trávy dvojici hladkých kluzkých kořenů. Vinuly se zešikma přes trail a zlověstně se leskly.

Jak Kiki zmerčil, okamžitě sebou plácnul na zem a ztuhnul. Vypadal teď skoro jako obyčejný chuchvalec roztrženého řetězu zapomenutý na trailu.

Kiki se ohlédla zpátky. Tam, kde před chvílí nechala pařezového skřítky, bylo v trávě pusto, prázdno. Vrátila se na to místo, dřepa si a rukou rozhrnula stébla lesní trávy. V měkké hlíně byla vidět jemná stopa všelijak zkroucených otisků, která se ztrácela v blízké pasece plné vývratů. Když přišla zpět ke svému kolu, byl pryč i skřítek s řetězovým tělem. Jen ty dva vyhlazené kořeny se nebezpečně blýskaly v mokré hlíně.

Kiki vytáhla z batohu propisku a na hřbet ruky si co nejpečlivěji nakreslila mapku toho trailu. Byl to malý okruh s ladně vykrouženými vysokými klopenkami, skoky, kamennými přejezdy, stoupáky a všelijakými propojkami. Kopec měl dva ploché vrcholky, které spojoval jako střela rovný trail s krásnými dvojvlkami.

Na borovém vršku, tom nad klopenkami, byla dřevěná brána. Do sedla mezi kopci od ní mířily dva dropy. Jeden se zdál lehoučký, s širokou lávkou a hladkým dlouhým dopadem, na bocích porostlým lesními kytkami. Druhý byl vyšší než Kiki a vzdáleností od hrany k hraně už budil trochu respekt.

Než si Kiki celý les objela a zaznamenala, zahlédla ještě několik skřítků, ale tentokrát se hned vždycky honem vrátila pohledem zpátky na trail, aby jim ušetřila starost s tuhnutím a opětovným oživováním.

Na jižním svahu objevila mezi stromy zavěšenou houpačku. Vyzkoušela, jestli lana drží, a opatrně se zhoupla. Bylo to báječné. Sevřela pevně lana a postavila se. Zatlačila do kolen a pak povolila. A znovu. Po pár zhoupnutích létala nad koruny mladého lesa ve

svahu pod houpačkou. Nahoře se jí vždycky otevřel úchvatný výhled na Sokolí vrch.

Když jí začaly tuhnout prsty svírající lana, počkala, až se bude houpat níž, dřepla si, jednu nohu po druhé dala pomalu dolů a posadila se na sedátko. Natáhla paže, naklonila se dozadu a dívala se, jak se rozhoupaný obraz lesa kolem ní pomalu uklidňuje.

Zakručelo jí v břiše. Z Drclíkova se jí nechtělo, ale pořádný hlad měla už po ranní vyjížďce – dávno předtím, než sem přijela. No co, však se sem určitě vrátí.

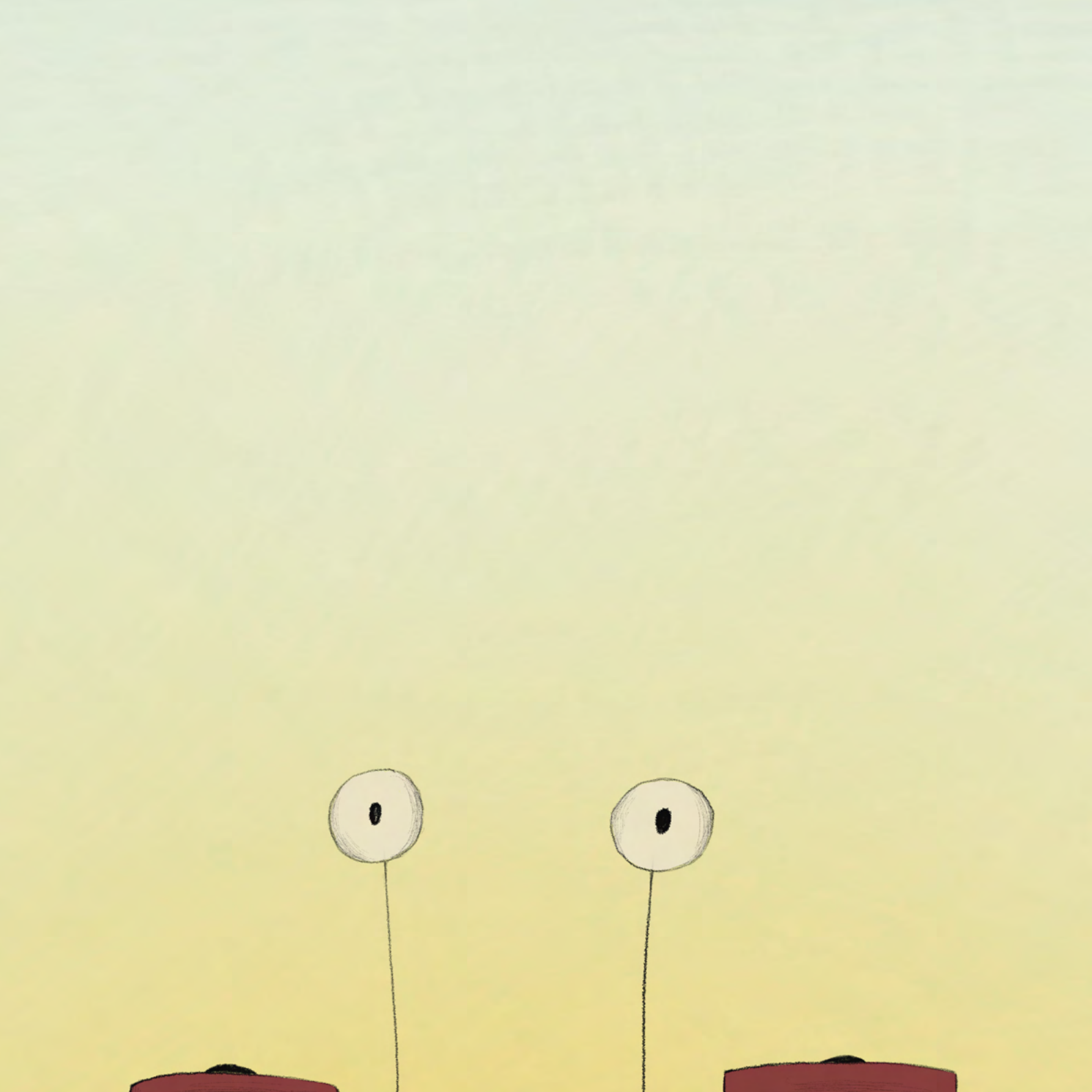
Jakmile Kiki dorazila dolů na Základnu, nejdřív vytáhla z bedny v autě skoro nepoužitý skicák. Vytrhla dvě kresby a založila je do desek s náčrty. Na obálku skicáku nadepsala: Drclíkov.

Snědla špagety s kečupem a pustila se do kreslení. Co si načrtla na předloktí nebo zapamatovala, to pečlivě nakreslila. Les, slunce prosvítající mezi korunami, traily s překážkami, houpačku, a hlavně první drclíky, které to odpoledne zahlédla.

MAÏKAL

VÝUKOVÝ TRAIL

BAJKOVÉ ŠKOLKY
RYS

Drobný drclík s nohama i rukama do O se zamyšleně kolébal do kopce prašným trailem. Byla neděle a Mačkal věděl, že touhle dobou se tu těžko někdo objeví. Kývavými kroky se pohyboval přímo prostředkem trailu. Bylo to nejsnazší a hlavně se mu takhle nejlíp přemýšlelo. Vůbec se nemusel dívat na cestu. Prošel tudy ode dne, co se kousek odsud vyskytl, už bůhví pokolikáté a pořád nic.

Zastavil se a rozhlédl se kolem sebe. Nemohl pochopit, proč je ze všech drclíků v lese jediný, komu ne a ne přijít jeho rozsvícení. Když se drclíkovi nebo drclince rozsvítí, znamená to, že v Drclíkově našel své poslání.

Rozsvícením se stane zásadní věc – Drclík či Drclinka můžou začít ovlivňovat věci kolem sebe. Do té doby neohnou ani stéblo trávy pod svýma nohama. Jsou jako obraz promítnutý do lesa. Mačkalovi připadalo, že je to celá věčnost, co se jako drobný mlhavý stín objevil v hustém podrostu na východním svahu kopce.

Protože se prašný trail tak často nejezdil, další věčnost trvalo, než dostal pevnou podobu. Drclíci se nerodí jako děti a jiná mláďata,

nelíhnou se jako kuřátka, nerostou jako kytky nebo stromy. Zrodí se na nějakém zvláštním či výrazném místě trailu z pocitů a myšlenek bajkerů, kteří tudy projíždějí. Tvarují je obavy, zklamání, naděje i beznaděje, radosti a smutky, smích i slzy.

Jejich podoba vzniká postupně. Když se poprvé objeví, vypadají jako poletující průsvitné vlákno plachetnatky – skoro neviditelného pavoučka, kterému lidé říkají babí léto. Po pár dnech nebo týdnech je skřítek pořád průhledný, ale začne mít svou budoucí podobu. Občas se mihne u trailu jako průsvitný, prchavý stín. Postupně dostává stále zřetelnější obrysy a barvy, až se jednoho dne úplně zhmotní. Bajkeři a bajkerky mají hlavu plnou kola a trailu, po kterém jedou. Těla, nohy, ruce a hlavy drclíků a drclinek, kteří se rodí z jejich myšlenek, jsou tudíž tvořena nejrůznějšími součástkami – řetězy, ozubenými koly, páčkami, kusy duší. Nebo taky balvany, kořeny, kameny.

Mačkal se opřel o kámen a zadíval se na své ruce. Na konci oblouků kovových paží na něj koukaly dvě brzdové destičky. Pohnul s nimi. Šlo to jenom ve dvou směrech – k sobě nebo od

sebe. Co s tímhle má tak asi dělat? Jak se má pro všechno na světě dobrat rozsvícení, když ani Zachoválek nemá tušení, k čemu by mohl být se svým zvláštním tělem dobrý. Jenom ho uklidňoval: „Určitě na to přijdeš. Ještě se nestalo, že by se nějakému drclíkovi nebo drclince nerozsvítilo.“

Přímo za Mačkalem se ozvalo hlasité zavržení. Jako když se dva stromy opírají o sebe a ve větru jejich skřípot připomíná chechtání. Bylo to tak blízko, že Mačkal nadskočil leknutím. Nebylo divu, že si Krčila vůbec nevšiml. Na první pohled vypadal jako vyvrácený pařízek zarostlý v ostružinách. Pitvořil se a napodoboval svými dlouhými křivými prsty Mačkalovy nešikovné ruce.

Mačkalovi byl od prvního setkání protivný. Nebylo divu. Zrozený z nejistoty a roztřesenosti bajkerů na skocích a sjezdech byl Krčil nekompromisní a přísný. Neměl pražádné pochopení pro sebemenší zaváhání. Zábava nebo radost z bajkování mu nic neříkaly. Krčilovými očima byl trénink vlastně práce.

A jakákoliv chybička v tom, jak bajker nebo bajkerka na kole v terénu stáli, pro něj znamenala, že málo trénovali, málo prac-

vali. Krčil číhal u odrazů a prudkých sjezdů a pedantsky zkoušel, jestli mají jezdcí postoj vyladěný do posledního detailu. Nejradši by shodil z kola každého, u koho odhalil nedokonalost. Zachoválek ho mírnil, dohlížel na něj a nedovoloval, aby se jeho přísnost mohla naplno rozvinout. Krčil s prskáním musel spoustu věcí přejít. Štvalo ho to a jeho zapšklost to ještě zhoršovalo, ale přes Zachoválkovo slovo nejel vlak.

Zachoválek v Krčilových úkladech moudře viděl taky užitek. Oni se bajkeři a bajkerky, jak si na něj dávali pozor, rychle zlepšovali. Teď tu na Mačkala pohrdlivě shlížel a těšilo ho, když viděl, že Mačkalova nálada ještě poklesla. Vtom se nahoře na odbočce ze stoupacího trailu ozvaly hlasy. Drclíci se vrhli každý jiným směrem.

Krčil se bleskově zasunul zpátky do ostružin a pichlavýma očima dychtivě sledoval trail. Mačkal se spěšně dokolébal na svých buldočkovsky zahnutých kovových nohách do stínu mezi kořeny vysokého buku a vmáčkl se do nejtmavšího koutu.

Kéž by měl to zpropadené rozsvícení za sebou. Představa, že by ho úplně bezmocného spatřil nějaký bajker nebo bajkerka, v něm vyvolávala pocit studu a ohrožení. Ze svého úkrytu opatrně vyhlížel, co se bude dít. Slyšel, jak se opodál v podrostu vrtí Krčil a natahuje svůj pokroucený krk, aby nepřehlédl případnou chybu.

„Eli, já nevím,“ ohlédla se Lucka na svou partáčku.

„Já taky ne. Ale jak to jinak zjistit, že?“ zakřenila se Eliška, položila kolo vedle trailu a sešla pár kroků po odkloněném příkrém svahu. Každý krok jí pod nohama zvedl oblak prachu. „Hlavně

to musíme ubrzdít tak, abychom to nemázly támhle do toho dubu,“ ukázala k místu, kde se vyjetá stezka ztrácela v hustém podrostu.

„No právě. Já se úplně vidím, jak to do něj narvu.“

Holky zkoumaly očima stopu.

„No, zvaž to. Viděla jsem, jak to jeli brácha s tátou,“ škrábala se na bradě Eliška. „Brácha to slítnul celé smykem a nějak mu vyšlo, že ho to od kořenů toho stromu odrazilo zpátky do trailu. Táta to jel opatrně a stejně mu to sklouzlo. Nakonec ten strom podjel zprava. Nohy měl od ostružin samý škrábanec.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Drclíkov***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.